

sig saaledes, at Antallet af Anstaltens Interessenter er mangfoldig større end Antallet af dens Debitorer, saa er der for mig allerede af den Grund mere Anledning til at tage Hensyn til de mange Interessenter end til de saa Debitorer. Men dertil kommer endnu, at det netop ved Oprettelsen af Livsforsikringsanstalten har været Lovgivningsmagtens Ønske, at Præmierne skulde kunne sættes saa lavt som muligt, fordi man ønskede, at Anstalten skulde blive benyttet i saa stort et Omfang som muligt af Befolkningen. Dette er jo allerede tilbøieligt, om end ikke i saa stort et Omfang, som man havde haabet og ventet, men naar man her ved Lovforslagets tidligere Forhandling har talt om, at det væsentlig er Embeds- og Bestillingsmænd, som have Interesse i denne Lov, maa jeg bestemt modsigge det, thi Antallet af de Statsborgere, som ere Interessenter i Livsforsikringsanstalten uden at være pligtige dertil, er mange Gange større end Antallet af de pligtige Interessenter. Dertil kommer, at man efter min Overbevisning hder Debitorerne en daarlig Tjeneste ved at indsette denne Bestemmelse i Loven, thi Resultatet vil utvivlsomt for adskillige af dem simpelt hen blive det, at de imod deres Ønske faae deres indstaaende Prioritet opsagt, fordi Anstaltens Bestyrelse med god Grund vil finde, at naar den kun skal tage 4 pCt., vil den have Laan, som hde fuldstændig Garanti og Sikkerhed, og der er adskillige af de indstaaende Laan, som paa denne Maade ville blive ramte af den foreslaaede Bestemmelse. Det forekommer mig, at naar man vilde tage Hensyn til Debitorernes virkelige Interessenter, maatte man have stillet Forholdet mere frit, end det her er blevet ved det ubetingede Krav paa, at Renten skal nedsættes til 4 pCt., selv om de Paagjældende vilde have foretrukket at svare 4½ pCt. og saa beholde Laanene fra Livsforsikringsanstalten. Dertil kommer endnu, at i alt Fald enkelte af disse Debitorer, ere Debitorer for meget store Beløb. Det er store Eiendomsbesiddere, som ikke selv have fundet Anledning til at forlange Nedsættelse af Renten, og det forekommer mig da, at det ikke er vor Sag at optræde som deres Bærge og varetage deres Interessenter. Hvad den sidste Del af de her foreslaaede Bestemmelser i § 19 angaar, Kommunelaanene, da forekommer det mig

aldeles urigtigt at ville forandre de Kontrakter, som ere blevne sluttede i sin Tid mellem Anstalten og de paagjældende Kommuner. Kommunerne have i sin Tid optaget Laanene paa de udrykkelige Aars, at de vilde være fri for at svare høiere Rente, selv om Rentefoden steg, hvorfor de som Gjengjæld have indrømmet, at de ikke vilde kræve Nedsættelse, naar Rentefoden saldt. Hvorfor man nu skal løse dem fra denne Overenskomst, hvad man ganske sikkert ikke vilde have gjort, hvis det Modsatte var indtraadt, nemlig at Rentefoden var stegen, indser jeg ikke. At man har sat Terminen af 11te Juni 1887 som Grændse, forekommer mig aldeles utilstrækkeligt. Der maatte have været stillet to Grændser, indenfor hvilke Laanenes Stiftelse skulde være falden. Der er ikke nogen Mening i, at de Laan, som faktisk ere stiftede paa en Tid, da Rentefoden var 5 pCt. med Udsigt til, at den vilde gaa endnu høiere op — hvorfor det i det Dieblit var en god Forretning at faae Laanene sluttede paa denne Maade — nu bag efter, da de Paagjældende have nydt godt af Fordelene ved Kontrakten, skulde have et yderligere Beneficium ved Kontraktens Opsigelse paa en Tid, da de vilde kunne faae Laan til lavere Rente. Mindretallet maa derfor stemme imod Flertallets Forslag til en forandret Affattelse af § 19.

Finansministeren (Strup): Endringsforslaget under Nr. 1 behøver jeg selvfølgelig ikke at anbefale det ærede Thing, da det fra 2den Behandling kjender min Betragtning af dette Spørgsmaal. Endringsforslaget under Nr. 2 maa jeg anbefale som en nyttig Tydeliggjørelse af Bestemmelserne i Lovforslaget. Jeg vil ikke sige bestemt, at man ikke vilde kunne ordne Forholdet administrativt paa lignende Maade, men det er i alt Fald en nyttig Tydeliggjørelse baade for dem, der skulle anvende Loven, og for dem, Loven bliver anvendt paa. Endringsforslaget under Nr. 3 skal jeg ikke modsætte mig, skjøndt det jo ganske vist vil betinge en større Udbetaling af Bonus til et Beløb af henved ½ Mill. Kroner. Men jeg kan ikke negte, at der kan siges at være nogen Billighed i, at de vedkommende Bonusnydere ikke skulle tabe Renten i 3 Aar,